

SỐ 54

PHẬT NÓI KINH, THÍCH MA-NAM BỒN

Hán dịch: Đời Ngô, Ưu-bà-tắc Chi Khiêm, người nước Nguyệt chi.

Nghe như vậy:

Một thời Phật ở tại nước Thích-ky-sấu, du hành đến nước Ca-duy-la-vệ-đâu, an tọa bên một gốc cây trong vườn Nê-câu-loại.

Bấy giờ, có người thuộc họ Thích, tên là Ma-nam đi đến trước Đức Phật, cung kính đảnh lễ nơi chân Đức Phật rồi thưa:

–Con thường nghe Đức Phật dạy: “Phải thâu giữ điều phục tâm ý”. Con nghe Đức Phật dạy: “Tâm con người có ba trạng thái: có dâm, nộ, và si”. Từ khi nghe được như vậy đến nay, con thường ghi nhớ trong tâm, con tự suy nghĩ: “Nếu không có dâm, tâm ta liền chân chánh; nếu không có sân, tâm ta liền chân chánh; nếu không có si, tâm ta liền chân chánh”. Con tự suy nghĩ: “Mình đã thường giữ ba thứ ấy, ý bất động, do nhân duyên gì vẫn không được giải thoát?”.

Đức Phật dạy:

–Nếu giải thoát được tâm dâm, tâm nộ và tâm si, vậy do nhân duyên gì mà vẫn còn sống chung với vợ con? Do còn có tâm tham. Nay Hiền giả, hãy tự tư duy: “Nay ta tuy có chút khổ, nhưng về lâu sau sẽ được an lạc lớn; cùng ở chung với vợ con, tuy sướng vui trong chốc lát nhưng về sau sẽ hết sức đau khổ”. Nay Hiền giả, nên biết thế gian vui ít nhưng khổ nhiều.

Đức Phật dạy:

–Các Tỳ-kheo đắc đạo quả A-la-hán biết thế gian vui ít khổ nhiều, cho nên Ta dốc cầu Phật đạo chỉ nghĩ thế gian là vui thì ít

www.daitangkinh.org

nhưng khổ nhiều. Khi Ta làm Bồ-tát, thường nghĩ đến thế gian vui ít khổ nhiều.

Ma-nam nói:

–Chỉ riêng Đức Phật và A-la-hán mới có ý niệm ấy sao?

Đức Phật bảo:

–Này Ma-nam, hãy nghe Ta nói rồi ghi khắc trong tâm: Con người ở thế gian, những gì là thú vui của họ?

Đó là năm thứ dục lạc làm con người vui thích tham đắm: mắt tham đắm sắc đẹp liền để trong tâm, ngày đêm suy nghĩ, do sắc đẹp nên tham đắm; tai nghe tiếng hay, mũi ngửi mùi thơm, lưỡi thích vị ngon, thân ưa vật mềm dịu, liền tham đắm vướng mắc trong tâm. Vì tham đắm sắc đẹp, cũng vậy, đối với năm thứ kia, con người trong thiên hạ đều tham đắm. Sự tham đắm của người đời đều không ngoài năm thứ ấy, được mấy người biết lo tìm cách thoát ra? Người thế gian hoặc làm ruộng vườn để sinh sống, hoặc làm thợ thầy, hoặc buôn bán ở nơi phố chợ để kiếm sống, hoặc là quan chức để sinh sống, hoặc nuôi súc vật, hoặc làm thợ vẽ để sinh nhai. Những người ấy chịu đựng sự lạnh lẽo, sự nóng bức, sự khổ sở, sự đói, sự khát. Họ đều bị ý tham nên phải nhẫn chịu sự lạnh, sự ấm, sự đói, sự khát, rồi tự oán rằng: “Ta làm việc để sống, trải qua bao nhiêu năm trời, khổ sở muốn chết, nhưng vẫn không kiếm được tiền tài chi cả, vẫn sống với sự khổ lạnh, hoặc bệnh hoạn ốm yếu”.

Đức Phật bảo:

–Này Ma-nam, đó là sự khổ thứ nhất.

Điều thứ hai là con người trong tâm có ý tham đắm. Hoặc có người làm ruộng vườn, hoặc có người làm thợ thầy, hoặc có người mua bán ở phố chợ, hoặc có người làm quan lại, hoặc có người nuôi súc vật, hoặc có người làm thợ vẽ. Khi làm việc để sinh sống phải chịu đựng sự lạnh, nóng, đói, khát để có tiền tài. Nhờ đó được giàu có nhưng lại ôm lòng lo sợ bị nhà nước lấy hết tiền tài, hoặc sợ lửa cháy thiêu hết; hoặc sợ lúc đi ghe, ghe chìm làm mất hết của cải; hoặc sợ giặc cướp cướp hết vật báu, hoặc sợ lúc mua bán đổi chác làm hết vốn liếng, hoặc sợ những người thân thuộc nghèo khổ dùng thuốc độc để hại họ, hoặc bị con ruột làm tiêu hết sản nghiệp. Người ấy thường sống trong lo âu, ngày đêm ôm lòng lo sợ không phút nào ngơi. Trong

số đó lại có người đang cất giữ tiền tài thì hoặc gặp vua quan chiếm đoạt, hoặc bị lửa cháy nước trôi, hoặc mua bán, vay mượn không trả, hoặc đem chôn giấu trong đất nay quên mất chỗ, hoặc bị vu khống, hủy báng làm cho mất hết, hoặc có con ruột tiêu hết sản nghiệp của cha mẹ. Người ấy tự nghĩ: “Từ lúc còn nhỏ ta đã mưu sinh, phải chịu đựng sự lạnh, nóng, đói, khát hoặc cực khổ để kiếm ra tiền, nay lại bị mất hết. Do nhớ nghĩ, lo sầu nên bị bệnh, hoặc bị chết, đều do tiền tài gây ra. Những việc ấy đều do ý tham trong ngũ dục mà ra”. Đó là sự khổ thứ hai.

Điều thứ ba là người thế gian vì có tiền của nên cha tranh với con, anh tranh với em, chồng tranh với vợ, hoặc bằng hữu tri thức tranh chấp nhau, hoặc nội ngoại các gia đình tranh chấp nhau, sau lưng nói xấu lẫn nhau. Các thứ ấy đều do tham dục lạc mà ra. Người thế gian nhân vì tiền tài mà vua đánh với vua, đạo nhân đánh với đạo nhân, chủ ruộng đánh với chủ ruộng, thợ thầy đánh với thợ thầy, do vì tiền tài nên dùng miệng chửi nhau, dùng gậy đánh nhau, dùng dao chém nhau, hoặc làm cho bị thương, chết chóc. Tất cả đều do lòng tham mà ra. Đó là sự khổ thứ ba.

Điều thứ tư là người thế gian đi theo quân đội nhận tiền lương của quan phải đi chiến đấu, chẳng biết sống chết lúc nào, do lòng tham nên mới tòng quân. Vì lãnh tiền của quan cho nên họ không thể dừng lại, phải chiến đấu, hoặc bị thương ở đầu, hoặc bị chém đứt đầu, hoặc bị thương ở tay, hay bị đứt tay, hoặc bị thương ở chân hay bị cắt chân, lần hồi đưa đến sự mất mạng. Đó đều do tham lam mà ra. Ấy là sự khổ thứ tư.

Điều thứ năm là người thế gian có ý tham, ban đêm khoét tường nhà người ta để ăn trộm, hoặc cướp của người ta ở giữa đường, hoặc đập phá thành quách của người nên bị quan bắt được, hoặc chặt đầu, hoặc chặt tay, hoặc chặt chân, hoặc phanh thây, hoặc lóc thịt, hoặc dùng lửa đốt, hoặc lấy chày lớn đập bể trán, hoặc chém ngang lưng. Những thứ ấy đều do lòng tham mà ra. Đó là sự khổ thứ năm.

Người thế gian vì tiền tài mà trở thành đối trá lẫn nhau, miệng cũng đối trá, thân cũng đối trá, ý cũng đối trá lẫn nhau. Bấy giờ tự họ cho đó là việc cần làm, không có tội lỗi gì cả, không biết sự tai hại của nó, về sau phải bị đọa vào địa ngục. Trong đó nếu Hiền giả hay

Sa-môn tự tư duy năm dục lạc của thế gian vui nhiều hay khổ não ưu sầu nhiều?

Đức Phật bảo:

–Này Ma-nam, khi Ta còn làm Bồ-tát thường nghĩ về thế gian vui ít mà khổ não lại nhiều, do đó mà Ta cầu đạo giải thoát. Nếu có người muốn cho rằng: “Thế gian là vui”, vì họ đều không biết về con đường sanh tử. Nếu thế gian có bậc tâm ý hiền thiện, không tham, lại muốn dạy cho con người chớ có tham dục, đó là bậc Đại đức tối thượng.

Đức Phật bảo:

–Này Ma-nam, Ta thường đến thành Vương xá, có một hòn núi tên là Thiết-đề-ban-lãm-cù-hà-đọa-phu-thê-phái-thí. Ta thấy các người theo phái Ni-kiền có người xõa tóc, có người còng lưng, kẻ ngồi dưới đất, kẻ nằm nơi đất, thân thể không có y phục, họ đều che bằng da nai. Ta từ xa trông thấy, đến phía trước nói với các Ni-kiền: “Do nhân duyên gì khiến các ông xõa tóc, do nhân duyên gì mà các ông ngồi, nằm nơi đất, cũng không mặc áo quần, tự làm sự độc hại như vậy?”

Các Ni-kiền trả lời:

–Đời trước chúng tôi làm ác nên mới khiến đời này bị khốn khổ như vậy, do hành vi ác chưa hết nên chúng tôi mới làm như thế.

Đức Phật nói:

–Do nhân duyên gì mà các ông nghe và biết được việc ấy? Vậy có phải theo người ta mà nghe biết được việc đã làm ở đời trước chăng? Hay là tự biết?

Các Ni-kiền đáp:

–Chúng tôi không biết, cũng không nghe, cũng không nhờ ai dạy chi cả.

Đức Phật bảo:

–Các ông cố dùng sự khổ hạnh này để thoát được sanh tử sao? Các ông không nghe người ta nói, cũng không nghe thầy dạy như vậy. Khi không mà tự chuốc lấy sự khốn khổ. Vậy sao không bỏ việc làm ấy, đi đến tôn thờ Phật đạo.

Đức Phật bảo:

–Ta chỉ tiếc cho các ông, hoặc tự thân suy nghĩ, hoặc con cháu

đời sau đều bắt chước việc làm này của các ông.

Các Ni-kiền đều tức giận Đức Phật, bảo:

–Vua Bình Sa tại sao lại cho Sa-môn Cù-đàm này truyền đạo trong nước?

Đức Phật bảo các Ni-kiền:

–Các người chớ có giận dữ! Vua Bình Sa đã lãnh hội, thọ trì kinh Phật nên không dám có lời khi đối.

Đức Phật nói với các Ni-kiền:

–Các ông cho rằng có thể ngồi ngay thẳng trong bảy ngày bảy đêm, không ăn uống, không nói chuyện, như vậy là vui chăng? Hay nhà vua có cung điện, kỹ nhạc là vui?

Ni-kiền nói:

–Này Sa-môn Cù-đàm, chúng tôi vui.

Đức Phật nói:

–Sao gọi là vui? Vua Bình Sa trị nước vì sao lại không vui?

Ni-kiền thưa:

–Này Sa-môn Cù-đàm, chúng tôi ít lo buồn cho nên vui hơn vua Bình Sa.

Đức Phật nói:

–Này các Ni-kiền, vua Bình Sa có ý dâm, có ý nộ, có ý si, cũng muốn hàng phục các quần thần, cũng muốn hàng phục các dân chúng bên ngoài, ngày đêm suy nghĩ: “Phải xử trị ai? Phải bắt bớ ai?”.

Đức Phật nói:

–Người có lòng dâm cũng sẽ tự giết mình, cũng muốn sát hại người khác. Người có lòng sân hận cũng tự giết mình, cũng muốn giết hại người khác. Người si mê cũng sẽ tự giết mình, cũng muốn giết hại người khác.

Các Ni-kiền đều đến trước Đức Phật thưa:

–Chúng tôi không có tâm niệm dâm, cũng không có tâm niệm sân, cũng không có tâm niệm si, vậy có thể làm Sa-môn được chăng?

Đức Phật bảo:

–Hãy trở về báo cho cha mẹ các ông biết.

Các Ni-kiền thưa:

–Chúng con bỏ nhà học đạo, đều được sự đồng ý của cha mẹ rồi.

Đức Phật dạy:

–VẬY các ông hãy quy y, thọ trì năm giới.

Các Ni-khiên đều thọ năm giới:

1. Không giết hại.
2. Không trộm cắp.
3. Không xâm phạm phụ nữ nhà người khác.
4. Không dối trá.
5. Không uống rượu.

Các Ni-khiên thọ trì năm giới, mặc áo, búi tóc lên, giữ chánh hạnh. Ai nấy đều trở về nhà của mình.

Đức Phật bảo Ma-nam:

–Nếu nghe nói qua về ý dâm, ý nộ, và ý si này, nếu cho rằng ta thọ trì lời Phật dạy, hoặc suy tư chín chắn về năm điều này, vậy có nên tranh giành với người thế gian chăng?

Ma-nam thưa:

–Con sẽ trở về suy tư, đọc tụng kinh điển này, ngày mai sẽ đến chỗ Đức Phật.

Ma-nam đến trước Đức Phật đảnh lễ rồi đi.

